

[Frode Jakobsen.]

alle de problemer væk, som vi er optaget af til daglig.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne takke den højtærede minister for den ganske overordentlig saglige og fyldige redegørelse, han fremsatte om dette spørgsmål for snart så længe siden, at mange af os ikke kan huske det mere. Det er lidt vanskeligt at få øje på, hvad denne debat egentlig skal gå ud på. Der foreligger intet forslag, ingen beslutning, men jeg går ud fra, at den højtærede minister og det høje præsidium har tænkt, at det ville være rigtigt at delagtiggøre tinget i en diskussion om dette emne på et tidspunkt, hvor samtlige medlemmer i hvert fald er i huset.

Den højtærede minister delagtiggjorde jo for nogen tid siden en stor kreds af organisationsledere og andre interesserede i de samme problemer. Jeg går efter presse-referaterne at dømme ud fra, at de oplysninger, der dér er givet, er af nogenlunde samme karakter som dem, vi har fået her i tinget.

Den højtærede ministers redegørelse ville måske have egnet sig bedre til en tidsskrifts-artikel, og udenrigsministeriets direktør har da også taget konsekvensen deraf ved omtrent ord til andet at aftrykke det i tidsskriftet „Fremtiden“s martsnummer. Det viser i hvert fald, at der er et vist røre omkring hele dette nedrustningsspørgsmål, som ministeren med rette betegner som en refleks eller afspejling af den almindelige storpolitiske situation.

De spørgsmål, der indgår i hele dette problemkompleks, er jo mange forskellige. Det er ikke blot politiske spørgsmål, det er militærstrategiske og tekniske, som alle danner grundlaget for den politik, der må føres på nedrustningsområdet. Der er heller ingen tvivl om, at det, for at man kan danne sig det rette overblik over dette område, er nødvendigt med en ret betydelig videnskabelig forskning. Vi er herhjemme langt tilbage på dette område. I andre lande foreligger der en omfattende forskning og litteratur på hele dette uhyre vigtige strategiske og politiske område. Herhjemme har vi altså måttet indskrænke os til at følge med i, hvad der sker, og også dette må jeg

se som baggrunden for den højtærede ministers redegørelse.

For mange kan det sikkert se ud, som om den internationale nedrustningsdiskussion, der foregår dels i nedrustningskonferencen i Genève, dels i De Forenede Nationers generalforsamling, bevæger sig i en slags tomrum, et underligt teoretisk vakuum, hvor man diskuterer ting, som har såre ringe realitet. Jeg tror, at denne bedømmelse er forkert, og at der, som den højtærede minister gør rede for det, på dette område i virkeligheden er tale om en refleks af hele den storpolitiske situation. I denne indgår på samme måde som i nedrustningsdebatten hele spørgsmålet om kernevåbenstrategien, atombevæbningen, som det ærede medlem hr. Frode Jakobsen omtalte.

Det er også rigtigt, at situationen karakteriseres ved den såkaldte atombalance. Jeg vil dog stille det spørgsmål, om ikke den højtærede minister generaliserer lidt vel stærkt, når han gør gældende, at atombalancen er den, der har skabt nedrustningsmulighederne, og at atombalancen i hvert fald i modsætning til tidligere har gjort et militært opgør eller, som det siges, i hvert fald et totalt militært opgør uegnet som middel for udenrigspolitikken.

Jeg tror, det er rigtigt, at ingen i dag med hele den balance, der forefindes på dette område, kunne tænke sig en egentlig atomkrig. Men atomstrategien har alligevel udviklet sig i en anden retning, som jeg tidligere har haft lejlighed til at nævne her i tinget. Det er ikke længere alene afskrækkelsesvirkningen, den rene tilintetgørelsesmulighed, der ligger bag stormagternes atompolitik, det er også dette, at det at besidde atomvåben i dag er blevet kriteriet for at være en stormagt. Vi har set, hvordan det fattige Kina har udviklet i hvert fald en eller anden form for atombevæbning og som den femte stormagt har fundet det nødvendigt at anskaffe dette våben. Derved bliver besiddelsen af atomvåben et argument i hele den storpolitiske debat mellem stormagterne, og her er jeg enig med den højtærede minister i, at på dette område kan de små lande have grumme lidt indflydelse.

Det, der må være vor opgave, er at vogte på den almindelige nedrustningsmulighed,